

Thriller

Dům soumraku I.

Dalibor Kučera

Dalibor Kučera

DŮM SOUMRAKU I.

Copyright

Autor: Dalibor Kučera

Ilustrace: Mgr. Viola Kremserová

Grafika obálky: Jana Pařilová

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-543-9 (ePub)

978-80-7512-544-6 (mobipocket)

978-80-7512-545-3 (pdf)

PROLOG

Ztemnělou ulicí se ozval zběsilý dusot tenisek. Přes vylidněný chodník proběhla postava, klopýtla o vykotlanou dlažbu, smýkla se, ale vzápětí byla zase na nohou. V panice zabočila do nejbližšího průjezdu.

Pronásledovatelé jí byli v patách. Běželi za ní v jakémsi klidu, ale cílevědomě ji doháněli.

„Pomóc, pomóc!“ rozlehly se tmou zoufalé výkřiky. Ale nikdo je neslyšel. Možná i ano, ale proč se starat o věci, které se jich samých nedotýkají? Lidé v budovách byli v bezpečí. Alespoň prozatím.

Dívka prudce zabušila na masívní dveře jednoho z domů. „Pomóc, otevřete... prosím...“

Zmáčkla tolik tlačítek, kolik jen její prsty obsáhly, ale ve dvě v noci to byla marná snaha.

Dusot nohou pronásledovatelů jí nedopřál čas. Vyděšená, uhnaná, zase sklouzla po kočičích hlavách a ztratila drahocenné vteřiny.

Vybrala smyk a pádila do další ulice. Její náskok se smrskl na pouhých deset metrů.

Kde proboha všichni jsou? Kde je Policie? Copak v tomto městě nikdo nežije?

Budovy lhostejně tonuly ve tmě, uvnitř nesvítilo jediné světýlko.

Cestou ji vedly jen pouliční lampy.

Před ní se objevilo prostranství, které končilo zídskou. Ocitla se v pasti. Zoufale se ohlédla za záda. Váhat už nemohla.

Pod zídskou byla propast. Tam začínalo nižší patro téhle čtvrti Města. Podívala se do hloubky. Skála se svažovala dobrých třicet metrů a dlažbu jen spoře osvětlovala pouliční lampa z blízké ulice. Vedle už byly zahrádky. Asi dva a půl metru vpřed a dva metry níže se tyčila terasa jednoho z domů. Její jediná naděje, tak riskantní.

Ze všech sil se odrazila a skočila vpřed, ruce natažené. Stačí se jen chytit plotu, přeskočit ho a utíkat do bezpečí, zatlouct na dveře, nebo ještě prchnout přes dvorky. Na terasu vedly z domu prosklené dveře. Trocha štěstí, a bude zachráněná.

Akční hrdinka z filmů by elegantním obloučkem prolétla na centimetry přesně, přeskočila zábradlí, prudkým kopnutím rozrazila dveře a našla záchranu.

Jenže lidé v životě nebývají akčními hrdiny a štěstí dokáže v nejnevhodnějším okamžiku ukázat záda.

Máchla rukama do prázdna. Záchrana ji minula o pouhých dvacet centimetrů. Otočila se v pase a padala do hlubin. Jako ve zrychleném filmu se jí promítly okamžiky, které jí na tuhle cestu přivedly. Příliš pozdě. Vzápětí se její tělo nepřirozeně ohnulo o železnou tyč, která trčela ze zdi domu, zrotovalo a s tvrdým žuchnutím se rozpláclo o kamennou dlažbu. A její vědomí odlétlo ve vteřině do světů, ze kterých není návratu.

Hnědé vlasy se jí zbarvily do ruda a krvavá louže se rozlévala kolem ní. A nikdo ze spících obyvatel Města neměl ani nejmenší ponětí, co se tu přihodilo.

Pronásledovatelé mlčky pohlédli dolů.

Když ranní slunce ozářilo Město, nezůstala na betonové ploše
jediná kapička krve.

Kapitola 1

UDÁLOST

Zvuk telefonu prořízl večerní rušno domácnosti.

„Zvedněte to už někdo!“ volala Lenka. „Nemůžu,“ ozval se Daniel, ulpené prsty přitisknuté na papírový model města.

Telefon vyzváněl dál. Konečně starší Dita po něm hrábla s průpovídkou, že na tuhleto práci telefonistky zbude, je to děsný, vždycky sama. Zaujatě si přitiskla sluchátko k uchu.

„Taťko, to je pro tebe. Tvůj pošahanej kámoš.“

Teatrálně obrátila oči v sloup s výrazem šestnáctileté pubertáčky. Daniel se už zbavil modelu, zatížil součástku a hnal se k přístroji.

„Tady odtahová služba, zapomněl jste přeparkovat vůz, máte jej u nás k vyzvednutí za pouhých pět tisíc eur.“

„Pét'o, nedělej si prdel, přece víš, že auto nemáme.“

„Vy nemáte auto?“ pronesl udiveně jeho dávný spolužák.

„Proboha, copak k nám nechodíš? A co se děje?“

„Hele taťko, řekni mu, ať si nechá ty blbý vtipy. Minule se hlásil jako kotelna... trapárna... kdo mu tohle může žrát?“ ušklíbla se Dita a se znechuceným výrazem odešla do koupelny.

„Sežeň mi pojistku,“ vmlouval se Petr, „potřebuju chechtáky, splatit dluhy, však víš.“

„A kde bych ti tak sháněl? Sám jsi profík, ne? Musíš umět ukecat i mrtvého... že bys zkusil zrovna tu márnici?“

„Ted'ka před týdnem jsem slavil ty pětáctýřicátiny... no šílený... je to v řiti, kráčíme už do hrobu,“ skuhral Petr.

„Jak se kdo cejtí. A co oslava, s rodinkou?“

„Ani se neptej... nasrali mne... pohádal jsem se s tchyní... kráva. To je tak vždycky.“

„Musíš si udržet odstup. Čím dál, tím líp. Nejlepší je tchyně, kterou vidíš jen na fotce. Tam je to aspoň bez zvuku.“

Petr se na druhém konci linky rozesmál.

„To mi vykládej. Tchán s tchyní maj i naše klíče... dojdu večer z pojišťování, uhoněnej jak sviňa a oni čumej na televizi a žerou k tomu křupky. Však maj přes sto kilo... a ty žvásty k tomu. Minule jsem je už poslal do prdele, Jarka se mnou od té doby nějak nemluví.“

Daniel znal dobře tyhle stesky, ale měl pro ně docela pochopení. Petr už byl jednou ženatý, vzal si o sedm let starší psycholožku – no spíš ji samotnou považoval za případ pro psychiatra. Bylo to takové italské manželství, které skončilo po pěti letech rozvodem... a přibyly alimony. Bohužel. Ale stává se. Petr nikdy neměl nouzi o holky, vždycky po něm jely. Po rozvodu jich ještě pár vystřídal, až ho za pět let ulovila taková svobodná třicítka. Daniel byl tehdy hodně překvapený, jak Petr změnil vkus. Jarka byla tedy kousek –

co se týče hmotnosti určitě. A to mu ještě prozíravě říkal, dej si bacha, ať ji nezbouchneš. Prý to nehrozí, že ještě nechce rodinu. A neuplynulo ani půl roku a Petr za nimi došel se zprávou, že se musí ženit. Jeho nová Jarka byla proti té předchozí nesrovnatelně klidnější a v manželství držela finanční otěže pevně ve svých rukou. Tím se jí také dařilo odvracet hrozící krach, protože pro Petra představovaly peníze vždy jen klasické oběživo. Nač se obtěžovat nějakými úsporami. Jenže Jarčino příbuzenstvo bylo nesmírně vtíravé a takové každodenní návštěvy tchána s tchyní jsou pro manželství jako rakovina. S těmi jejich neustálými řečmi, jakými zkušenostmi oplývají a v čem všem jim chtějí radit...

Daniel poslouchal další litanie tak na půl ucha. Slýchal je stokrát a uměl je už dokonale nazpaměť. S Lenkou častokrát sloužili jako vrba jeho stesků. Zajímavé je, že ač s Petrem se přátelili už dlouhé roky, samotnou Jarku viděli jen na svatbě. Na nějaké setkání ani návštěvu u nich nikdy nedošlo, přiznal si, že ji vlastně ani pořádně nezná. Takže jak ji může vůbec kritizovat? Nicméně protože se s ní nevidali, k srdci si nepřirostli.

„A co dneska, dneska klid?“ zeptal se Daniel.

„Dneska jsem sám. Jarka šla k rodičům... pohádali jsme se. Řekl jsem jí důrazně, že už nehodlám tolerovat, jak se mi furt montujou do života. Je přece můj a Jarky. No ona není zas tak špatná, docela fajn, zase... jenže už mně taky sere, kráva. Co rodiče řeknou, to odbučí, je to k nevydržení. Můžu teda dneska dojít?“

„A v kolik bys dorazil? Je skoro deset.“

„Proboha ne, taťko... už zase k nám? To jsme nějaká poradna pro psychouše?“ glosovala čtrnáctiletá Katka, na půl ucha sledující probíhající konverzaci.

„Nikdy nevíš, kdy třeba zrovna ty budeš potřebovat povzbuzení. Člověk nemá přátele odhánět od svého prahu,“ poznamenala Lenka.

„Ale jo, ale pokud to zrovna nejsou nálety nenažranejch pakobytek. Takže tu ještě bude dneska jako opruzovat? A kdy se mám koupat? Dita tam bude půl hodiny a pak přijde váš kámoš, já budu v noční košili a on bude očumovat a zase mít blbý kecý.“

Daniel ji gestem odehnal.

„Jak chceš, Pét'o. Přespat tu můžeš, místo se vždycky najde. Však víš.“

„Prosím tě, zklidni hormon, co by na tobě viděl, není pedofil,“ prohlásila rezolutně Lenka.

Tohle vzájemné špičkování, které v posledních době ještě okořenila puberta obou dcer, patřilo ke každovečernímu koloritu. Nikdo je stejně nebral zas až tak moc vážně.

Nakonec i holky tu kolikrát mívaly kamarádky přes noc. A nikomu to nevadilo.

„Takže Petr dojde? V kolik?“ ptala se Lenka.

„Prý za půl hod'ky je tady. Z toho usuzuji, že čekat ho můžeme za hodinu a něco. O program tedy máme postaráno. Rozhodně nehrozí, že bychom se začali nudit.“

Dochvilnost nepatřila k Petrovým kladům. Někdy se Daniel divil, jak s tímhle přístupem zvládne své podnikání v branži. Ale na druhou stranu, byl to věrný kamarád a ti se nenechávají na pospas osudu.

Daniel se nemýlil. Bylo jedenáct pryč, když se rozezněl domácí zvonek. Holky už tou dobou ulehly do svého pokoje.

Petr se přihrnul jako velká voda. Již ve dveřích začal povídat páté přes deváté, mlčenlivostí rozhodně netrpěl. S Danielem se poznali už na střední škole. Znali se tedy spoustu let, navíc hlavně

po rozvodu u nich býval pečený vařený. Pak se asi dva roky ozýval jen sporadicky, zatímco poslední dobou se frekvence jeho návštěv, k rozladění dospívajících dcer Dity a Katky, výrazně zintenzivnila. Snažil se je udobřit přívalem omšelých vtípů a hlášek, což vyvolalo zcela opačnou reakci, než zamýšlel. Jemu to však nikdy nedocházelo.

„Zas bude valit ty svý kydy. Hnedka vypínám,“ glosovala mnohdy Dita a odcházela se ukrýt do svého pokoje. „Ty hlášky má z předminulýho století?“

Na rozdíl od subtilního Daniela byl Petr vysoký, navíc měl na svůj věk ukázkovou sportovní postavu s vypracovanými svaly díky pravidelným návštěvám posilovny. Kdysi hrával hokej za jeden z městských týmů nižších soutěží, pak zkoušel fotbal, florbal, tenis, ale u ničeho nevydržel déle než dva roky. Pak ho to přestalo bavit a úplně se na sport vykašlal. Talent měl, ale chyběla mu houževnatost. Vždy se dokázal pro něco nadchnout, ale jen na chvíli.

„Není motivace,“ říkával.

„Ty vole, jak se nabalím z pojistek, nechám si napíchat nový vlasy a budu jak borec, ty už budeš plešatej a já budu zase honit baby,“ říkával. Vlasy mu hodně prořídly, hlavně na čele a na temeni, což se snažil všemožně maskovat. Příroda však v tomto pevně třímala trumfy ve svých rukou.

„To si na to s chutí počkám. A to je budeš nahánět se snubním prstenem na ruce?“ popichovala ho často Lenka.

„Máte něco k jídlu?“ halekal sotva se ocitl v ubýváku. Lenka mu posunky dávala najevo, aby se ztišil, že holky už spí.

„Volume,“ dodávala.

„Mám šílenej hlad!“ pokračoval Petr stejně hlomozně. „Doma prázdná lednička, tchán s tchýní naposled všecho vyžrali, to je neuvěřitelný, jak to do nich padá, a já abych na ně vydělával, teď je Jarka s holkou pryč, nic nenakoupila, a to mne ještě nasrali z pojišťovny, neuznali mi tak skvělý životko, co jsem před dvěma týdny dělal...“

„Co se stalo?“ zeptal se Daniel spíše ze zdvořilosti.

Petr už otvíral dveře od ledničky. „Jé, můžu si vzít tohle?“ ukázal na kus uzeného masa. „Nemáš chleba, Lenko?“

„Se solí by ti nestačil? Ten taky zažene hlad... ach jo, co mám s tebou dělat?“ povzdychla si.

Petr se hltavě zahryzl do masa, ale povídat nepřestal. Mezi polykanými sousty se ztrácela jednotlivá slova, takže celkový význam jen tušili. Ale bylo to jedno. Petr hltal a přebíhal z jednoho tématu do druhého. Sotva se nacpal, hlasitě si říhl. Ukojil si další tlustý krajíc chleba a pokračoval v plnění ledničky. Daniel dal v duchu za pravdu Katce, ano, takhle opravdu nějak vypadají nálety nenasytných afrických pakobylek.

„No vítej u korýtká, prasátko. Napapaný?“ pronesla Lenka sarkasticky ve chvíli, kdy se zdálo, že snad už dojedl.

„No a to životko, to je bordel, svině, zamítli mi ho, protože ten týpek, co jsem ho pojišťoval, je invalida,“ vrátil se Petr ke svému finančnímu fiasku.

„Invalida snad nemůže mít životko, pokud si vzpomínám,“ zalovil Daniel v paměti. „On ti to zatajil?“

„Já se ho neptal, proč taky, potřeboval jsem kšeft, tak jsem tu blbou kolonku jednoduše přeškrtnl. Ukecal jsem ho na takovou sumu, že bych měl provizi jako prase,“ prozradil bezelstně Petr a

začal se shánět po pití. Na kuchyňské lince zahlédl pomerančový sirup, tak si nalil celou půllitrovku a několika doušky ji vyzunkl.

Lenka se zaujetím sledovala jeho apetit.

Mastnou rukou si utřel ústa.

„Ještě se musím jít vysrat,“ prohlásil a klátivým pohybem vyšel z místnosti.

Když se vrátil, Lenka na něj zkoumavě pohlédla.

„Tak, prasátko napapané, nabumbané, vykakané, tak co bude dál?“

Mezitím se stačila převléct do krátké noční košile, která jí sahala do půli stehén.

„U vás je fakt skvěle,“ prohlásil Petr. Pohlédl z okna obývacího pokoje, jež zabíralo téměř celou jednu stěnu. Poskytovalo úchvatný výhled na noční Město.

„Nachystala jsem ti na spaní, můžem si ještě chvíli povídat, ale nezapomeň, že už bude půlnoc a my vstáváme do práce,“ připomenula.

„Leničko, ty jsi prostě skvělá, to vám nikdy nezapomenu. Jinak bych dneska tvrdil hladem u sebe v prázdném bytě. Ale už mám vymyšlený, jak přijdu k penězům. I ty nové vlasy si pořídím, to budete čumět.“

„Copak, že by nějaké geniální vyloupení banky? Něco jako v *Darebáčcích* od Woodyho Allena?“ pronesla Lenka.

„Kdepak, začal jsem malovat obrazy. Máte představu, kolik se na tom dá trhnout?“

„Jistě, když máš jméno, tak dokážeš prodat i mazanici za sto tisíce eur, ale pokud vím, tak ty jsi malířství nikdy nestudoval,“ pronesl Daniel a vytáhl si ze skříně pyžamo.

„Na tom nic není. Koupil jsem si knížku, tam je o tom úplně všechno, barvy už taky mám a minulej tejden jsem začal malovat. Olejovkama. Na plátno. To jsem si koupil taky. Bude to bomba. Má to úžasnej psychologickéj náboj. Žebračka před kostelem. Na tom vydělám majlant.“

Daniel s Lenkou na sebe pobaveně pohlédli.

„Hele, a nezačal jsi znova kouřit?“ pronesla s potměšilým výrazem Lenka. „A nenacpal sis náhodou do cíga něco zeleného, s těma hezkýma, výraznýma lístečkama, co dělá tak dobře? Nebo jedeš rovnou na cracku?“

„Vy si ze mě jenom děláte prdel. Ale ještě budete rádi, až vás pozvu na vernisáž a tam vám prodám obraz za deset tisíc eur, ještě prstíčkem budete hrabat,“ pronesl dotčeně Petr.

„Už se těšíme,“ podotkla Lenka. „A kdo bude sponzor? Že by brouk Pytlík? My teda rozhodně ne. Stačí ten potravinový sponzoring.“

Petr nadšeně vykládal, co všechno se v knize o malování dočetl.

„A na vánoce chci od Jarky jako dárek knihu obrazů od italských mistrů,“ dodal.

„Copak? Chceš se živit plagiáty? Takovou Monu Lisu na tvůj způsob, to bych si teda ujít nenechala. Nakonec, i mistr Bean byl skvělej malíř,“ a rozesmála se.

A pak přetrhla rozhovor tím, že všechny zahrnala do ložnice. Petr měl ustláno na karimatce. Svlékl se do slipů a zalezl pod peřinu, neustále pokračujíc ve svém monologu.

„Hele, a kde máš vypínač?“ škádlila ho Lenka. „Nějak se zasek, mele furt dokola. Budu ti muset vytáhnout baterky. Kdepak je máš?“ a paží ho chytila pod krk.

„Áúvajs! Když mně se tak líbí, jak si mne pořád dobíráš, Lenko. Doma je nuda. Žádnej humor. Žádný vzrůšo.“

„Žádnej humor? Řekla bych, že s tebou ho musí mít spoustu,“ nevěřila. „Nebo se vykecáváš jen u nás a doma lovíš bobříka mlčení?“

„To ne, ale doma nejsou posluchači. Jarka je teď celá divá do těch Stráží zdraví a štěstí, víte, jak mají léčit všechny nemoci. Tchýně ji úplně zblbla. Je tím celá posedlá.“

Samozřejmě, že o nich věděli. Byla to zásadní událost posledního roku. Už v uplynulých letech se občas v tisku vynořovaly zprávy o překvapivých uzdraveních. Tentokrát však nikoliv na poli výzkumů lékařské vědy, ani náboženských zázraků. Daniel se nejprve domníval, že se jedná o další z řady různých sekt, které se čas od času vynoří, aby spasily svět a přitom přivedly na buben celou řadu důvěřivých oveček. *První případ vyléčené metastázy plic úspěchem netradiční vědecké skupiny*. Na tenhle ten článek narazil v tisku už před sedmi lety.

Stráže zdraví a štěstí propagovaly sepětí duše a těla a vyhánění špatných emocí. A tvrdily, že při tom správném přístupu se dají vymýtit všechny myslitelné nemoci. Počet případů zdravení narůstal geometrickou řadou, až si řekl, že úplný podvod to snad ani být nemůže. Zajímavé bylo, že je nezaštitoval žádný vůdce, guru, který by svým charismatickým zjevem přitáhl davy. To byla změna. Zejména poslední dobou nebylo dne, kdy by tiskem neproběhly případy nevyléčitelně nemocných, nad kterými už lékaři zlomili hůl a kteří se vrátili zpět do života. A Stráže zdraví a štěstí tvrdily, že dotyční se stali i lepšími lidmi. Což také nebylo

úplně vyloučené, neboť na prahu smrti se lidé, tedy alespoň někteří, dokážou změnit.

„Stráže zdraví a štěstí? To víš, že jsem o nich četl, to snad každéj. Ale neříkám ti, co si o tom myslet. Je to takové zvláštní, ale když je propaguje i seriózní tisk... jen ten název mi připadá takový demagogický. No a Stráže... hm,“ zamumlal Daniel. Pod peřinou se mu klížila víčka.

„Tchyně má těžkou cukrovku. Tak o nich pořád shání nějaké materiály, informace...“

„Myslíš TA tchyně, kterou tak nesnášíš?“ zeptala se Lenka.

„Jasně, copak mám jinou?“

„No taky jsi měl, předtím...“

„Víš, jaký je neblahý důsledek každého nového manželství?“ pokusil se Daniel o vtip. „Počet tchyní roste se čtvercem uzavřených sňatků. No a čím víc předchozích rozvodů...“

Lenka se dusila smíchy. Stejně jako Daniel si potrpěla na černý humor a neodolatelně ji přitahovalo se do Petra strefovat.

„Vy z toho máte jenom prdel, ale já ji mám doma pečenou, vařenou, celou rodinku. Když se u nás rozsadí, není tam k hnutí. To abych se posadil leda tak na hajzl. Samí přesmetrákoví... Prej ho máme moc malej, ten náš byt. Prostě furt něco kritizujou, než by se podívali na sebe.“

„Tak aby se vám nepropadla podlaha,“ zahihňala se Lenka.

„Jarka má už taky přes stovku... Ale s nima se navíc mluvit nedá, pořád udílejí nějaký rady do manželství, jestli se o Jarku dobře starám a tak... to bych vážně vraždil.“

„Každý svého štěstí strůjcem,“ pronesla Lenka. „A co tvý děcka z prvního manželství?“

„A pořád žvaní o nemocech, při každé příležitosti, z toho jednou dostanu kopřivku, z těch keců. A k tomu jejich vypasenej synáček. Ten k nám nechodí, už by se nám ani nevešel do bytu, kokot je to, tupej, neschopnej, co mu jde nejlíp, tak žrát, ani v žádný práci nevydrží. Cpou do něho prachy horem spodem. Loni nám teda tchyně milostivě zaplatila dovolenou u moře v Chorvatsku, ale těch vděků potom... vy si aspoň řídíte svůj život sami.“

„To ti nezávidím, příbuzný si nevybíráš.“

„Zmínil jsem se jim minule o tom svém obraze, úplně to přešli, nezajímal je ani za mák. Ignoranti! U nich je na programu jen co bude příští týden k obědu a jaký absolvují návštěvy u doktorů. Na umění jsou moc tupý. Kdyby si aspoň zvolili eutanázii, tak udělaj dobrej skutek, to by mi fakt pomohlo. A aspoň bychom něco zdědili, než všechno prožerou,“ rozlítil se. „Ted' jsou celí zdivočelí z té celosvětové epidemie tiché chřipky, minule o tom mleli celé dvě hodiny u nás. Aby ji nedostali, že Stráže zdraví a štěstí ji jediní dokážou léčit, ochránit před všema nemocema a tak pořád dokola.“

„Hm, tichá chřipka, myslím, že to bude spíš další nafouknutá bublina,“ pronesl Daniel. „Když si vezmeš, co už bylo za poplašné zprávy, ptačí chřipka, prasečí chřipka, nemoc šílených krav a tak dále a když to zrekapituješ, tak celosvětově to bylo pár zanedbatelných případů a jediný, kdo se z toho měl parádní profit, byly farmaceutické firmy, protože lidi kupovali cokoliv jako zběsilí. Ona taková dobře vymyšlená a v tisku medializovaná fáma dokáže ekonomické zázraky. To je teprve zlatý důl. A spočti si, kolik lidí kupovalo drahou tamiflu a k čemu jim nakonec byla. Každý pořád čeká na nějakou celosvětovou epidemii chřipky, jaké kdysi přicházely v sériích po desetiletí. Ale taková už tu měla dávno být a ono nic. Jenže doba se taky změnila, lékařská věda je na mnohem

vyšší úrovni, hygiena je úplně jiná, prevence taky... takže taky už nemusí nikdy nic tak strašného přijít. A nebo přijde něco jiného, nová nemoc, se kterou se lidstvo bude potýkat další desetiletí. Nelámal bych si s tím hlavu.“

„Na druhé straně,“ uvažoval Petr, „ani ta tichá chřipka by nemusela být úplně marná. Prý lidé při ní zcela ztratí hlas, dokud se nevyléčí – a prý to trvá tak měsíc. Představ si, kdyby to tchán s tchyní dostali, to by u nás bylo najednou božský ticho.“

„Třeba by si to vynahradili posunkovou řečí. Dá se jí taky docela dobře porozumět,“ pronesla Lenka a naznačila vztyčený prostředníček. „Ale už byste mohli zmlknout, jinak ráno nevstanu.“

„A nebudete doufám v noci souložit? Já teď nemám nic, to by mi bylo líto.“

„Můžeš být klidnej, na to dneska nemám ani pomyslení,“ pronesla sarkasticky Lenka. „Ale to by ti mělo být jedno, copak tobě chybí sex?“

„No.... docela jo...“ přiznal. „Jarka na to v poslední době zrovna moc není... no a už mne zas tak moc taky nepřitahuje.“

„Vážně? A copak máš chromou pravačku?“ zasmála se vlastnímu tipu a otočila se na druhý bok.

* * *

Ráno vstávali společně. V domácnosti panoval značný ruch, Dita s Katkou nevlídně pohlédly na přebytečného nocležníka a šly se zamknout do koupelny.

Daniel ohřál mléko pro kocoura, který se k němu hned po probuzení s blaženým předemím vlísal. Před osmi lety jej čirou náhodou objevil v kontejneru, kam ho někdo bezohledně vyhodil. Neváhal ani na vteřinu a přinesl koťátko k radosti dcer domů. Teď už z něj bylo statné, ale milé přítulné zvíře. Srst měl světlou posetou šedými a světlehnědými skvrnami. Zato hlava byla celá bílá, jen kolem pravého oka se rozprostírala velká černá skvrna. Pojmenovali jej Pan Žížka.

Stejně to tehdy byla šťastná náhoda. Vracel se zrovna z večerní oslavy v práci, když jeho dosavadní podřízená Jiřina přecházela na vyšší post. Stala se šéfovou účtárny. Kdysi ji přijímal po návratu z mateřské dovolené, když ji nikdo tehdy nechtěl zaměstnat. Vzpomínky mu zalétly do onoho dne. Jak se jen lidé mění. Od chvíle, kdy se vrhla na kariéru a začala si vychutnávat své nové postavení, si nějak přestali rozumět.

Po snídani vyrazili každý do své práce.

Petr se ozval za tři dny. Daniel se zrovna chystal s Lenkou zrovna do pizzerie, a tak ho pozvali. Seděli na předzahrádce kousek od jejich bydliště v zapadlé uličce. Stíny slunečníků jim poskytovaly dostatečnou ochranu před rozžhaveným srpnovým sluncem.

Petr dorazil překvapivě jen s desetiminutovým zpožděním.

„Zatáhnete to dneska za mne? Jsem švorc, ale jak mi pojišťovna vyplatí odměny za minulej měsíc, hnedka vám to vrátím.“

„A kdy je vyplácí?“ vykulila Lenka oči. „Není to náhodou na svatýho Dyndy? Nebo 30. února?“

Číšnice přinesla další jídelní lístek. Daniel s Lenkou už objednáno měli, Petr teprve začal vybírat. Zálibným zrakem sledoval číšnici, která mezitím odběhla k dalšímu stolu. Byla to dlouhonohá blondýna, určitě ne přírodní, v červené minisukni a

s očima zvýrazněnými modrými stíny. Ruce jí zdobily dlouhé, umělé rudé nehty s jakýmsi vzorkem.

„Tak co si dáš?“ zeptal se Daniel.

„Hm, nejraději tak tu číšnici,“ zasnul se Petr.

„Obávám se, že nejsme v domě s červenou lucernou, takže si budeš muset nechat zajít chutě. Nehledě, že tolik peněz zase do tebe investovat nemíníme, pizza je rozhodně levnější. A pokud vím, přišli jsme sem za účelem uspokojení chuťových pohárků, nebo snad ne?“ usadil ho Daniel.

„Stejně nevím, co na ní máš, taková unylá holka a chodí jako kachna. Halóóó,“ zamávala mu Lenka dlaní před očima. „Přepínáme – z penisu na mozek, je to možné?“

Petr se vzpamatoval a objednal si pizzu se šunkou a olivami. K pití si dali všichni kolu.

„Tak jak jsi daleko s obrazem?“ vyzvídal se zájmem Daniel.

„Lidi, to je bomba! Já ho trošku přemaloval, budou z toho beduíni na velbloudech, jak míří do mešity. Sednete na zadek, až to uvidíte.“

„Už padám a ještě jsem to nezkoukla. Jak jsi proboha z kostela udělal mešitu a z žebračky beduíny?“ zděsila se Lenka.

„Docela snadno, přidal jsem bílou, vzadu hnědou jako poušť, se žlutou, místo kostelní věže špičku minaretu a přimaloval jsem slunce a vedle něj hnedka půlměsíc, jako symboly, víte? Mám to vymakaný.“

„Žasnu. Můžeš ho zkusit prodat islamistům, třeba tě za to odmění,“ pronesla Lenka. „Takové mistrovské dílo... Ale pozor,

nesmíš jim tam namalovat Mohameda, to je zakázané, za to hned popravujou. Pak by sis těch lováčů moc neužil.“

„Vy ze mě pořád ještě máte prdel, ale až budou chechtáky, tak mne nepoznáte. Budu mít nový vlasy...“

„A co novýho doma, v hnízdečku lásky?“ změnila téma Lenka.

Petr zhltnul další sousto. „Ani se neptej, Jarka s nima přijela včera, jen jsem zíral, auto na ty jejich prdele ani nestačilo a zas známá písnička, co bych jako měl dělat, že bych měl vydělávat víc, že bych neměl být tak línej, co všechno zvládá jejich synáček – popravdě hovno, ale oni tomu říkají jinak – a nemoci, nemoci. Šílený!“ stěžoval si.

„Ale asi jsem se zamiloval,“ pronesl po chvíli.

„Do té cíšnice?“ žasla Lenka. „Vždyť o ní nic nevíš... a jsi tak o pětadvacet let starší a ženatej...“

„Na tu teď nemyslím. Je to Monika.“

„Jaká Monika, probůh?“

„Moje bývalá spolužačka ze základky. Vlastně z vedlejší třídy. Je o dva roky mladší než já, chodila tehdy do sedmé, já do deváté. Její třída byla hnedka naproti té naší, tam jsem ji taky prvně zaregistroval, navíc jsem ji potkával u oběda. Už tehdy byla docela atraktivní. Dlouhý černý vlasy, krásnej zadek, vyvinutý prsa...“

„...to byly holky z naší školky senzační,“ zanotovala Lenka. „Probůh, copak tys jel po sedmačce? Vždyť jí bylo tak třináct! To je teda úchylárna!“

„Ježíš Lenko, mně tehdy bylo patnáct, jen dva roky rozdíl a líbila se kde komu. Jenže tehdy jsem byl pako, natož abych s ní zkusil

chodit. Ale vystupovala v mých snech. Představoval jsem si ji, když...”

„Podrobnosti vynech, ty si dokážu představit,“ zasmála se Lenka. „Spíš mi pověz, jak jsi na ni po tolika letech přišel? Na holku z tvých polučních snů?“

„Lenko, už zase si mne dobíráš? S tebou se fakt nedá. Ale jestli chceš vědět, narazil jsem na ni nedávno čirou náhodou, když jsem dělal pojistky – potřebuju nutně chechtáky, kšefty moc nešly – tak jsem zašel do toho nově postaveného *Lesního sídliště slunečního štěstí*.“

„Úchylný název, jen co je pravda,“ pronesl Daniel. „Ze samého štěstí se tu nakonec všichni posereme.“

O tomhle projektu se hodně psalo. Financovala ho jakási firma v rámci programu pro lidi ze sociálně slabších vrstev, pro dospívající, co vyšli z dětských domovů a ještě jako loterii pro další zájemce. Cena za bydlení byla na zdejší poměry neuvěřitelně nízká, dalo by se říci přímo symbolická. Jednalo se o naprosto unikátní projekt, který neměl obdoby. Daniel hodnotil jako klad, že se konečně někdo začal opravdu zajímat o lidi, kteří by jinak ne vlastní vinou skončili na ulici. V dětském domově se o každého postarají do osmnácti a pak nazdar – a co dál? Azylových domů bylo málo a zájemců hodně, kriminalita zvláště v některých čtvrtích neúnosně rostla. Některým čtvrtím hrozilo, že se stanou ghetty, kterým se slušní lidé budou na hony vyhýbat. Jen název toho sídliště mohl být poněkud vhodnější, domníval se.

„Tam ale nebydlí zrovna moc movití lidi,“ poznamenal Daniel. „Takže s těmi pojistkami... udělal jsi aspoň jednu?“

„Za ty tři dny chození jen tři... děsný. A to jsem se tak snažil, ukecával. Nanejvýš mně vyslechli a sbohem. Většinou mi nedali ani kafé. Tvrdili, že nemaj prachy a přitom tím bydlením musí děsně

ušetřit a že jako pojistku nepotřebují a že snad někdy později. Bolely mne z toho běhání nohy jak sviňa a vydělal jsem jen pár mizerných eur. Dvě z těch pojistek jsem udělal zrovna u Moniky.“

„Ty jsi ji hned poznal?“

„Kdepak, má už docela jiný příjmení, je vdaná, a taky uplynulo moře let. Ale byla mi tak nějak povědomá a taky příjemná, uvařila mi kafe a nabídla buchty. Na pojistku jsem ji ukecal no, a jak jsem byl v dobré náladě, tak jsme se rozpovídali i o soukromí, to víš, je to můj džob, musíš si klienta nějak získat, to nás učili na školeních, ona se zmínila, kam chodila do školy a tak a rázem jsem byl doma. Náhodou i na mě si vzpomněla. Chodila do vedlejší třídy, jak jsem říkal. Teď už má svý roky, ale pořád vypadá skvěle, hezká, štíhlá, ani prsa nemá povislý, takový hezký, zrovna do dlaně. Napadlo mi, že manžel by taky potřeboval pojistku. Vzala si ode mne vizitku. Řek jsem jí, že se u ní ještě zastavím. To odpoledne mi vše vynahradilo, seděl jsem u ní aspoň dvě hodiny.“

„A na sex došlo?“ zajímala se Lenka. Když, jak říkáš, nemá ty povislý, jestli je to pro tebe teda to nejkličovější? A manžel byl někde v prachu?“

„Ne, šlípš, copak jsi prdlá? K tomu jsme se vůbec nedostali, jen jsme kecali.“

„Hm, je vidět, že stárneš. Za mladých let jsi s tímhle nedělal takový cavyky, měl jsi přímej tah na bránu,“ glosovala Lenka a významně na něj pohlédla.

„Moc bych ji chtěl,“ pronesl Petr, aniž mu ten sarkasmus došel. „Proto jsem se do ní zamiloval.“

„Takže ses u ní znova zastavil? Jak překvapivé u tebe,“ pokračovala Lenka.

„Proč překvapivé?“

„Protože když něco slíbíš, málokdy to splníš. To už si nepamatuješ? Já, toho už bylo,“ opáčila Lenka.

„Dělá v jednom kosmetickém salónu pro nóbl baby. Mohl jsem jí tam nechat papíry, ale vymyslel jsem si, že mi došly a že je donesu extra. To bylo chytrý, víš, jako abych tam mohl víckrát. Víte, co je láska na první pohled? Prostě hnedka jak jsem ji uviděl, musel jsem myslet jen na ni. Doma to už nestálo ani za psí štěk, s Jarkou jsme se pohádali, tchýně totiž zrovna ryla, že málo vydělávám, že se jen flákám a že mne musí Jarka víc honit, furt mi cosi vyčítala. A Monika je tak přívětivá, krásná, a ten zadeček... prostě jsem se zamiloval.“

„A co o ní ještě víš, co se ti na ní ještě líbí, teda kromě postavy, koz a prdelky?“ zajímala se Lenka a zaujala vyzvědačský postoj. „A co ona? Nevyžral jsi jí ledničku? Asi tě ještě pořádně nezná, když byla tak přívětivá,“ nenechala se vykolejit ze sarkasmů.

Petr nevnímal. „Prostě od té doby jsem nemohl ani spát, jak moc po ní toužím. Naštěstí mi dala vizitku. I s číslem mobilu.“

„Tak aby sis konečně našetřil na kredit. A co manžel, má pochopení?“ pokračovala Lenka v otázkách poté, co definitivně odložila příbor od dojedené pizzy.

„Blázníš? Ten o tom nesmí vědět, že ji miluju. To je ti přece jasný.“

„A ona tě miluje taky?“ zeptal se Daniel.

„Jakou to má budoucnost?“ opáčila Lenka. „Ty ženatej, ona vdaná... co si od toho slibuješ? Vyšukat a jít dál?“

„Hm, moc ji chci,“ zasnul se Petr. „Jenže to je složitější.“

„Složitější to snad ani být nemůže,“ dodala Lenka, očividně se bavíc. „Ledaže by se do tebe zabouchl ten její manžel. To by pak mohlo bejt teprv pikantní.“

„Lenko, ty jseš hrozná. Pořád přerušuješ a ještě si ze mě furt děláš prdel,“ pronesl dotčeně Petr.

„Když ty mi vždycky tak krásně nahraješ na smeč... hřích toho nevyužít... tak povídej, Casanovo, ať se dozvíme všechno.“

„Pozval jsem ji na káfé, jako bývalou téměř spolužačku. Ale odmítla. Tak jsem se u ní stavil, když byl doma manžel, kvůli tý druhý pojistce. No nic moc vysoká, ale aspoň něco z toho káplo. A její starej má tak o deset let a třicet kilo víc než ona. Už docela šedivej, vazba, ale jak říkám, sešlej. Jsou prej spolu patnáct let. To už by mohla toužit po změně, ne?“

„A co rodina, mají děti?“ vyzvídala Lenka. „Promiň, že tě přerušuju, ale taky mi to připadá dost podstatný.“

„Právě že ne... nešlo to. Měla prý nějakou blbou gynekologickou operaci...“

„O tom jste se bavili před ním? U pojistky?“ žasl Daniel.

„Kdepak... ta pojistka, to byla formalita, šlo to hladce, ale s ní jsem zrovna nemoh moc mluvit. Řekla mu, že jsem bývalý spolužák, ale von byl takovej odměřenej, asi žárlil, víš? Jsem mladší, výkonnější...“

„Výkonnější?“ vyprskla Lenka smíchy. „Jsi o tom přesvědčen?“

„Celkem patová situace,“ prohlásil Daniel, „takže to je celý váš příběh?“

„Ne, kdepak,“ mávl Petr zamítavě rukou. „To se teprv celý rozjede, věřte mi. Měl jsem přece její mobil. Tak jsem jí po pár dnech ještě zavolal. Že bych jako potřeboval něco upřesnit, k té pojistce, jestli bych se nemoh někdy dopoledne stavit. Dopoledne je doma sama, pokud nemá službu, to jsem chytře vymyslel. Její starej chodí do hokny ráno.“

„Tak teď to doufám teprve nabere pořádný točky,“ podotkla Lenka. „Hm, sami dva v bytě nad pojistkou... manžel k prachu... Takže měl jsi divoký sex jako bonus k pojistce?“

Petr nasadil zkormoucený výraz.

„No, kdepak sex... teda bylo by to super... ale tak daleko jsme nedošli.“

„Jak říkám, stárneš, kamaráde... dříve jsi míval větší úspěchy,“ přisadila si opět Lenka. „Neříkej, že od těch dob tak zpevnily hradby. To spíš dobyvatelé nejsou, co bývali.“

„No zkoušel jsem to do ní valit, jak to jen šlo. Měla docela sdílnou náladu, začala se svěřovat... jak měla tu operaci, že jí oddělali vaječníky a těžce se smířovala s tím, že už nebude mít rodinu, že manžel je poslední dobou nějakou podrážděnej... to všechno znělo hrozně nadějně, vždyť Petr utěšitel byl na dosah ruky. Hrozně jsem ji toužil políbit, měla takové domácí šatky, vypadala v nich děsně sexy, halenka bez podprsenky, tak skvěle se jí rýsovaly hroty bradavek... Sedl jsem si co nejbliž k ní, cítil vůni jejich vlasů... a pak ji ten debil zavolal na mobil a bylo po kouzlu.“

„Myslíš, že tě chtěla?“ vyzvídal Daniel. Podobnými zkušenostmi na rozdíl od Petra neoplyval.

„Já myslím, že jo,“ vydechl Petr zasněně. „Byla taková... jak bych to řekl... načatá. Jenže měla ty blbý ženské zábrany. Byli jsme hlavami docela těsně u sebe, jenže po tom mobilu jako by si uvědomila, že je vdaná a najednou před ní vyrostla taková hráz.“

„Dovedu si představit,“ pronesla Lenka. „V tom se ženský liší od chlapů. Vy si nikdy před sebe žádný hradby nestavíte... to už by musela být kór šereda, aby se tak stalo, že mám pravdu?“

„Blbý zásady,“ zanádal Petr. „Ale pořád mám její mobil, chci ji zase zavolat, zopakovat tu nabídku na kafe. Vždyť už vypadala

trochu nalomená. Podruhé, potřetí, podesáté to už musí vyjít, věřte mi, pak už neřekne ne.“

„A ví o tvé avantýře Jarka?“ popíchla si Lenka.

„Blázníš? Ta by mne zabila. A co teprv tchán s tchýní. To bych si moh jít zrovna vykopat hrobeček. Kdepak, diskrétnost nade vše. Teď už Jarka se mnou čtrnáct dní ani nic neměla. A já bych tak potřeboval prožít zase něco tak krásného...“

„A jak se do sídliště vlastně dostali?“ vyzvídal Daniel. „Byl to přece sociální projekt pro nízkopříjmové skupiny obyvatel, pro odchovance dětských domovů a tak... nebála se kriminality?“

„To jo. Jenže ten její měl nějaký dluhy z podnikání, málem jim hrozila exekuce, takže splňovali ty, jak se říká minimální podmínky. Navíc jim přálo štěstí při losování, jak se vybíral zbytek nájemníků. Takže jim ten byt doslova spadl do klína. Proti mně platí za nájem úplnej pakatel. A smlouvu mají na celých deset let.“

„Tak aspoň v něčem měli štěstí. Ale i ten symbolický nájem mi nejde na rozum. Je to velkorysé, ale ještě jsem se nesetkal s tím, že by někdo někoho tak vydatně sponzoroval, pokud by v tom nebyl kšeft s dotacema od státu. Ale na tak dlouho... Však víš, v životě není nic zadarmo a kdo to tvrdí, lže. Vždycky někdo musí uhradit účet,“ namítl Daniel.

„O tom jsme se nebavili. Byla ráda, že ten byt dostala. Manžel se prý zase vzmáhá, ale na délku smlouvy to nemá vliv. Prej se teď vrhl do dalšího podnikání, a že bude dost často z domu. To by mne mohla chtít, ne?“

„Tak pak nám povíš pokračování, jo?“ uzavřela Lenka debatu. „Bude to jistě hodně zajímavý. Jaký dáváš kurz, Danieli? Ale teď už musíme jít, chceme stihnout ještě kino.“

„Vy se máte,“ vzdychl Petr. „Tam jsem nebyl už roky. Jarka je nejraděj u televize, v který pořád běžej nějaký nekonečný seriály, na který se nedá koukat a já se stejně vracívám až pozdě večer. Na co jdete?“

„Řekli jsme si, potřebujem nějaký relax, tak jsme si zvolili jeden horor. Před týdnem měl premiéru,“ informoval Daniel.

„A víte co? Zkusím zavolat Monice ještě dnes. Třeba budu mít štěstí a bude sama doma... mohla by mít na sobě třeba nějaký tenký župánek... ten se snadno shazuje. Já, kdybyste viděli, jak na mne ten její nevráživě koukal.“

Daniel zavolal číšnici, zaplatil a rozešli se.

Události, ač se to nezdálo, zrychlily svůj běh a zdaleka se netýkaly jen Petra. Jen to ještě nikdo z nich ještě netušil.

* * *

Daniel s Lenkou na celou záležitost málem zapomněli. Všední starosti dalších dnů ji odsunuly do pozadí, takže neměli čas přemítat, jestli Petrovi jeho milostné eskapády vyšly či nikoliv. Nakonec, Petr měl v životě hodně holek, nejvíce na jednu noc a na většinu z nich po krátkém čase úplně zapomněl. Tentokrát se taky odmíchl. Buď se doma situace trochu urovnala, nebo pro samé shánění pojistek neměl čas. Nijak se tím nevzrušovali, nevybočovalo to nijak z normálu Petrova života. U něj už to tak fungovalo, že týdny o sobě nedal slůvkem vědět, aby pak byl u nich pečený vařený.

Zrovna začalo září a holky zahájily další školní rok. Daniel u večere poočku sledoval regionální zpravodajství. Informace

proplouvaly jeho myslí jako malé rybky velkými oky sítí, aniž by je nějak vyhodnocoval. Náhle však zbystřil pozornost.

„Včera v ranních hodinách byl zaznamenán ve Městě smrtící virus tiché chřipky, která jak známo je na postupu v celém světě,“ pronesla dramatickým hlasem černovlasá moderátorka. „Centrem se stalo *Lesní sídliště slunečního štěstí*. Naštěstí leží na ostrově, takže je poměrně dobře izolované. Stráže zdraví a štěstí, které jediné disponují účinným lékem na tuto hrozící pandemii, celou oblast neprodyšně uzavřely. Podle jejich prohlášení jsou všechny osoby v intenzivním domácím léčení a mohou přijímat i mobilní zprávy SMS, nelze však s nimi hovořit. Rychlý průběh nemoci paralyzující hlasivky jim znemožňuje jakoukoliv hlasovou komunikaci. Stráže zdraví a štěstí potvrzují, že je všem věnována maximální péče a zaručují se, že veškeré případy budou zdárně vyléčeny. Naštěstí se jim podařilo zasáhnout už v počátečním stadiu nemoci. Nutno však počítat s délkou léčby až jeden měsíc. Žádáme veřejnost, aby byla Strážím zdraví a štěstí ve všem nápomocná a především se nesnažila osobně kontaktovat infekcí postižené osoby, byť by to byli jejich příbuzní, a to ani přes skype. Nemocní vyžadují přísný klid na lůžku. V jejich vlastním zájmu je ostrov od ranních hodin odříznut od zbytku Města a ve dne v noci pečlivě stráženy, a to jak na průchodu přes most, který je zcela uzavřen, tak čluny na řece. Není žádný důvod k panice, všem nemocným je poskytnuta ta nejlepší péče. Obávaná pandemie, jak jsme již informovali v předešlých dnech, zasáhla už několik asijských i evropských měst. Zmutovaný virus je jedním z nejnebezpečnějších v historii lidstva a je rezistentní vůči všem preventivním očkovacím séřum. Připomínám, že první výskyt tiché chřipky v malé indické vesnici způsobil během jediného dne smrt všech jejích obyvatel. Od chvíle, kdy se do celé záležitosti vložily Stráže zdraví a štěstí, už žádné další úmrtí zaznamenáno nebylo – samozřejmě výhradně pouze v územích jejich působení. Přesto riskovat se rozhodně nevyplatí. Řiďte se prosím důsledně všemi pokyny, které Stráže zdraví a štěstí doporučí. Je to ve prospěch celého lidstva. Skvělou zprávou je, že

všude tam, kde se epidemii podařilo vymýtit, prakticky zmizela kriminalita a to i v oblastech, které byly pokládány za vysoce rizikové a kde odborníci léta marně hledali řešení. Ano, díky Strážím zdraví a štěstí se lidé stávají lepšími, vnímavějšími a zapomínají na svou někdejší agresivitu a sobectví. Ač vědci celé roky věnovali úsilí nalézt řešení nemocí v chemii, nakonec, jak je vidět, slogan Stráží zdraví a štěstí, že jen očištěná, vnímavá a osvícená duše je oproštěna od všech nemocí, dochází svého poznání. O tom svědčí i skutečnost, že do řad Stráží zdraví a štěstí vstupují další a další lidé, aby jim pomáhali v budování zdravé, lepší společnosti.“

„Copak je to za agitku, taťko?“ pronesla Dita, která vkročila do pokoje v průběhu vysílání, aby se pomazlila s Panem Žižkou.

„Hele... tam přece bydlí ta Petrova Monika,“ pronesla konsternovaně Lenka. „Teda... to žasnu... taky z ní bude skvělej člověk. Jsem zvědavá, co to udělá s její cudností, jestli Petrovy akce neklesnou na úplnou nulu.“

„Až moc tendenční, nezdá se ti?“ otázal se skepticky Daniel. „Příliš mnoho pozitivních soudů najednou, když to teprve vlastně začalo. Všude z toho teče tolik zdraví a štěstí, až by se jeden utopil.“

„No ale sám jsi donedávna tvrdil, že tichá chřipka je klamavá reklama. A teď už ji máme i ve Městě,“ dodala Dita.

„To ano, po těch planých panikách kolem všech těch prasečích, ptačích a jiných podělaných chřipek bych se nenadál, že se něco podobného přihodí. Tak jsem se mýlil. A stejně všechny vakcíny jsou nakonec na prd.“

První příznaky pandemií tiché chřipky v městech nebyly starší dvou měsíců. A zdály se tak daleko...

„Stejně, jestli se fakt všichni vyléčí, tak o co jde?“ dodala Lenka.

„Jen říkám, že je to takový divný. A Jiřina, která všem pila v účtárně krev a mysleli si o ní, že je pomatená, teď bude najednou v kurzu. Hvězda firmy. Zajímavý vývoj.“ Daniel nevěděl, co si o tom všem má myslet.

Petrovi nevolal. Říkal si, že se to jistě co nevidět sám dozví a zapochyboval, jestli si vůbec ještě pamatuje, kdo to byla Monika a kde bydlí.

Kapitola 2

STÍNY VZPOMÍNEK

Petr se ozval asi za týden.

„Haló!“ ozvalo se ve sluchátku. Hlas měl očividně rozrušený.

„To jsi ty, Petře? Žádná kotelna ani pitevna? Jakpak to?“ prohodil rozverně Daniel.

„Jasně, že já? Kdo by to byl? Hele, můžu k vám dojet? Je to děsně, děsně důležitý. Ted' hned, můžu?“

„Copak hoří? Stejně jsi tu dlouho nebyl, tak se klidně přijed' svěřit s novinkami.“

„Bože, zase ten úchylnej strejda? Myslela jsem, že už nám dá pokoj,“ povzdechla Dita a obrátila oči v sloup. „To nemá doma postel? Řekni mu proboha, ať už si odpustí ty svý hefty. Znáám je nazpaměť a jsou pořád stejně trapný.“

„Ty sis nikdy nezašla za kamarádkou popovídat? Pokud vím, občas u nás taky nějaká přespala,“ zasměčoval Daniel.

„Povídat, to jo, ale když on furt mele a mele tak trapácký hlody a ještě po nás čumí, když lezem z koupelny. A když se sprchuje, tak tam po něm zůstává bordel. Plešatí a kdo má to jeho háro furt lovit

z výlevky? Je to nechutný. Jednou se z toho pobleju,“ dodala dotčeně Dita a odkráčela do koupelny. Provokativně za sebou zamkla.

Petr dorazil do dvaceti minut. Taková rychlost Daniela i Lenku šokovala.

„Jel jsem autem,“ volal Petr ještě ze dveří. „Stalo se něco děsnýho.“

Výraz měl tak vyděšený, že Lenka spolkla připravenou vtipnou repliku.

„Souvisí to s tím... v sídlišti?“ dovtípil se Daniel.

„Taky jste to slyšeli, že jo? Jsou toho plné noviny i televize. Je tam karanténa.“

„Klídek, podle všeho by se nemělo nikomu nic stát, tak nevím, proč vyšiluješ. Jen si s ní nebudeš nějaký čas povídat, no a co?“ řekla Lenka. „A taky nevím, proč vyvádíš zrovna dneska? Vždyť už je to docela stará záležitost. Devět, deset dnů? To vám snad nosí domů do schránky starý noviny? Nebo je sbíráš z kontyšů?“

Petr byl očividně rozrušený, dokonce minul bez povšimnutí ledničku. Takového ho neznali.

„Hele, a nejseš sám nějaký nemocnej? Vždyť ses jako první vrhal vždy na žrádlo,“ dobírala si ho Lenka.

Petr ji nevnímal.

„Když já... já zrovna mluvil s Monikou... když se to stalo,“ vyrazil ze sebe.

„Když vypukla ta karanténa?“ podivil se Daniel. Se zaujetím na něj pohlédl.

„Jo... mluvili jsme spolu už předtím... byl jsem u ní doma, ještě kvůli té pojistce... snažil jsem se trochu přišmajchlovat, v tom jsem dobrej... a ukecával... měl jsem pocit, že mně začíná chtít.“

„A dala ti? Zavedl jsi skřítku do jeskyňky?“ zpozorněla Lenka.

„Jakýho skřítku... teda Lenko, toho bych se od tebe nenadál, tak blbý přirovnání. Ne, nebylo vůbec nic. Akorát jsem ji ukecal, že zajdeme někdy na kafe. To teda nakonec svolila, že by to jako šlo. No nejsem dobrej? Já vám to říkal, že to dokážu. Sami dva, to je skvělý, ne? A taky jsem si koupil kredit,“ chlubil se. „Konečně mi došly nějaký prachy za pojistky. Jarce všechno dávat nebudu, nejsem přece blbej.“

„A dál?“ zajímal se Daniel. „Skóroval jsi teda už konečně, nebo ne?“

„Ne, nezašukal jsem si,“ pronesl zklamaně Petr, aniž ztišil hlas.

Dita, která zrovna prošla místností s Panem Žižkou v náručí, znechuceně gestikulovala, že tohle ji nezajímá a odchází spát.

„Ale volal jsem jí... hnedka druhej den. V sedm ráno,“ pochlubil se.

„V sedm ráno?“ nevěřičně zíral Daniel. „Tak brzo? Co kdyby byl doma ještě manžel?“

„Jsem přece její finanční poradce,“ sdělil pyšně Petr, jako by postavil Wall Street na nohy. Přitom důležitě poťukal na svou příruční tašku. Trhaly se jí švy i na druhé straně. Ucho pozbyla již před dávným věkem.

„Já ji miluju. Pozval jsem ji na odpoledne do kavárny, řekla ano, to je přece super ne? Říkala, že odpoledne bude mít čas, že manžel zrovna před dvěma minutama odešel, ale vrátí se až pozdě a...“ a odmlčel se.

„A dál?“ vyptával se Daniel. „Co bylo v kavárně?“

„Dál nic,“ odpověděl Petr a zaraženě roztáhl paže. „Telefon zmlkl. Spojení se přerušilo. Zkusil jsem to znova, ale žádný signál. Zkoušel jsem to dobrou půlhodinu a vůbec nic. A pak... hlásili to o té karanténě. Chápete, co to znamená?“

„Mluvil jsi s ní zrovna ve chvíli, kdy vypukla epidemie,“ dodala Lenka.

„To je právě ono. Normálně mluvila... a pak nic. Z ničeho nic. Jako by to někdo utnul a finito. Pořád mi to vrtá hlavou.“

„To se vůbec nezmínila, že se tam něco stalo? Jen tak z ničeho nic?“ ověřoval si Daniel.

„Taky se mohl vrátit její starej a mohla típnout hovor,“ uvažovala Lenka.

„Jen tak z ničeho nic. A finito spojení. Jako by úplně vypadl signál, to přece není normální, ne?“

„Nebo že by naráz ztratila řeč?“ zkoušela Lenka. Už si přestala Petra dobírat. Tenhle případ se vyvíjel docela zajímavě.

„To by byl telefon hluchej, slyšel bych na druhé straně ticho, ale tohle totálně vypadlo, nekecám,“ přesvědčoval je Petr.

„A co SMS?“ zeptal se Daniel. Poposedl si blíž.

„Hned jsem jí jednu napsal.“

„A co? Odepsala?“

Petr melodramaticky vytáhl mobil a vyhledal příslušnou zprávu. Stálo v ní:

SPOJIME SE, AZ BUDU V PORADKU. MAM TU TICHOU CHRIPKU, DNES VYPUKLA, S MANZELEM JSME POD STALOU PECI STRAZI ZDRAVI A STESTI V DOMACIM LECENI. BUDEME V PORADKU, NEMUSIS SE O NAS BAT. MONIKA.

Daniel zkoumal zprávu ze všech stran. Víc však už z displeje nevyčetl.

„Tak co tomu říkáš?“ hleděl na něj Petr s vytřeštěnýma očima.

„Stejně nechápu,“ pronesla Lenka. „Stalo se to celé před deseti dny, a ty jsi zpanikařil až dnes. To ti tehdy připadalo normální a až dneska jsi přišel na něco, proč to normální není?“

„No.... na té SMS je cosi divného,“ pronesl Petr. „Od té chvíle na to myslím a na nic jsem nepřišel.“

„Ona věděla, že s ní flirtuješ? Opravdu si to myslela? Nebo byla tak naivní, že to považovala jen za kamarádké povídání ze školy?“ zeptal se Daniel.

„Snad přece... určitě... vykládal jsem jí, jak je hezká... připadalo mi, že se jí to líbí... zval jsem ji do kavárny, jen ve dvou samozřejmě... chytil jsem ji za ruku a ani neucukla. Musela se doma nudit. A jak potkala mne, bývalýho spolužáka, hezkýho, výkonnýho milovníka...“

Lence cuklo v koutku úst, ale zachovala vážnost. „Musela tušit, že to nebude jen takové nezávazné kamarádké blábolení,“ pronesla. „Jako žena musela podvědomě vycítit, že po ní jedeš. Nakonec, tohle je přece pro chlapy tak typické. Vždycky přemýšlejí hlavně o tom, jak se dostat holce pod kalhotky.“

„A manžel o tom setkání kavárně nevěděl, že je to tak?“ dodal Daniel. „Určitě by mu to neprozradila... když ti ještě řekla, že souhlasí a prozradila, že on dojde až někdy pozdě v noci. A najednou ti tam píše, že jsou v pořádku oba dva, ona i on, aby sis

nedělal starosti. Nechci být cynik, ale muselo jí být přece jasné, že on je ti naprosto volnej? Chřipka nechřipka.“

„No jasně, přece... ten mi jen překážel.“

„Jak se vlastně šíří taková chřipka?“ uvažoval Daniel. „Dostaneš virus, začne ti být blbě, dostaneš horečku, pak to od tebe chytne někdo další... je nějaká inkubační doba...“

„Stejně by mne zajímalo, co se tam tak rychle přihodilo,“ přemítal Petr.

„Že zrovna vypadla mobilní síť... taková zvláštní souhra náhod.“

„No právě... jak o tom tak přemýšlím... prostě strašně moc bych ji chtěl vidět a zeptat se ji na to.“

„Budeš mít možnost ode dneška... kolik to je? No ještě asi dvacet dní. Měsíc by totiž měla, podle toho, co povídali, trvat přísná karanténa.“

„Jenže mně právě napadlo...“ nedořekl Petr svou myšlenku.

„Copak geniálního?“ otázala se Lenka. „Chceš se napojit přes webkameru a popovídat si s ní posunkovou řečí? Nebo jí rovnou ukázat, o co tou karanténou přišla? Předvést velikost, aby nebyla při akci zklamaná?“ Lenka se očividně dostávala znovu do ráže.

„Ne, to ne. Napadlo mne ji tam navštívit... zrovna dneska,“ pronesl.

Lenka strnula. „Co - cože? To si děláš prdel zase ty ze mě? Vždyť se nikam nedostaneš, je to tam uzavřený, hlídaný. A onemocněl bys taky. Pochybuju, že by manžel souhlasil, aby ses s ní léčil v jedné posteli.“

„Nemyslel jsem zajít tam zrovna dnešního večera, ale co nejdřív... a tajně,“ oponoval Petr. „Nemůžu bez ní spát. Pořád mi to

vrtá v hlavě. Čím dál tím víc. Víte, promyslel jsem, i jak to udělat. Mám to promyšlený. Hlídkují na mostě, na člunech – ale řeka se přece dá přeplavat.“

„Tak to je teda bomba. Chceš dostat do televize? Chřipkový kamikadze... a plavat teď v září. A o to víc se ztrapnit, až tě chytěj. A to jako chceš podniknout sám?“

„Já myslel, že bychom třeba s Danielem přeplavali... ve dvou se to dá zvládnout. Aspoň bych se dověděl, co se skutečně stalo. Nikdo by nás nechytil,“ přesvědčoval Petr a oči mu plály vzrušením.

„Tak to ať tě ani nenapadne!“ zvolala Lenka a hleděla střídavě na Petra a Daniela. „Vím, že kdysi na škole jste spolu prováděli různé blbosti, ale tohle je tak dementní nápad, jakej jsem v životě neslyšela a v žádném případě ho podporovat nebudu. Celé je to jedna velká děsná kravina. Nikam!“

Vtom se otevřely dveře. Katka, už v noční košili, odemkla dveře z koupelny a spěšně odcupitala do svého pokoje.

„Teda... to zírám. Ty už jsi tak velká... no je to možný? Úplná slečna,“ vydechl Petr, jako by ji deset let neviděl.

Katka se zlostně zamračila a naznačovala, kam si může ty své kecy strčit. Petr tenhle údiv předstíral téměř při každé návštěvě u nich.

„No jo, puberta v akutním stadiu,“ dodal Daniel s úsměvem, jakmile za Katkou zapadly dveře.

Lenka byla podrážděná. „Hele, fakt by ses měl někdy poslouchat. Řekni, že sis dělal srandu z té exkurze sídliště. Jinak se ti začnu shánět po nějakém ucházejícím psychiatrovi.“

„A proč?“ upřel na ni Petr bezelstný pohled. „Já s Monikou mluvil, chci vědět, co s ní je... celý to mám promyšlený, chápeš? Došel jsem s hotovým plánem.“

„Zvláštní je,“ chytil se tématu Daniel, „že klasický virus se šíří postupně – a tady bum, prásk! Jako výbuch atomovky, tady to mají najednou všichni, hnedka jako na povel ztratí řeč, jako na zavalanou jsou u toho Strážce zdraví a štěstí a než si stačíš uprdnout, vše pošlou do izolace – a klídek lidi, vše bude bájo, a co, někdo byl zloděj nebo vrah? Už nebude, už prozřel, naopak, celej bude zářit štěstím a láskou, jak se napravil. Tohle že je normální? To povídej holubům na střeše.“

„Každopádně za necelý tři týdny se tam můžete prohánět do aleluja a zjišťovat, na co jen pomyslíte,“ pronesla chladně Lenka. „Do té doby budete hezky dřepět na zadku a makat – já potřebuju Daniela zdravého a tebe Jarka taky, abys na všechny vydělal a příbuzní z tebe nedělali hňupa s holou prdelí, jak doted'ka.“

Lenka měla ve všem jasno, zato Danielovi se začaly honit hlavou nejrůznější úvahy. Celé mu to připadalo poněkud záhadné a o to lákavější.

Nebyl to zrovna nejšťastnější konec dne. Na závěr se pohádali, Lenka se urazila a usínali jako tichá domácnost, aniž byli zasaženi onou zvláštní chřipkou.

Petr teď k nim zavítal téměř každý večer a dál rozvíjel své plány.

Uplynul další týden a Daniel se rozhodl.

„Taky bych rád věděl, co se tam děje. A nakonec, ten Petrův plán, když ho pořádně dopilujem, zas není tak úplně marnej. Pokud si dáme opravdu pozor...“

Bylo to tak vzrušivě lákavé, zakázané. Jako vášnivý sex na jednu noc.

Lenka se opět urazila.

Za dva dny nato rezignovala. Jejich riskantní plán dostal zelenou. Tím dnem vylodění měl být pátek.

* * *

Nadešel očekávaný den. Osudový okamžik se blížil a Daniel cítil už od rána mírnou nervozitu. Konec září se projevil poklesem teplot, ranní mlhou a pomyšlení na koupel v řece vyvolávalo čím dál menší nadšení.

Do práce chodil Daniel rád, bavila ho a teď cítil vskrytu obavy. Co když se opravdu nakazí, takový měsíční výpadek při pouhých třech lidech by byl kritický, a co teprve dopady na výplatní pásku? Nicméně se rozhodl a už nechtěl couvnout.

V hlavě se mu promítala oslava, při které se rozloučili s Jiřinou. Co se od té doby jen změnilo. Ten den našel kocoura. Žaneta, která ihned nastoupila na Jiřinino místo, se mezitím vdala. Loni. *Je to skvělá holka*, pomyslel si. *Jsem moc rád, že jsem si ji vybral.* A zároveň pociťoval vnitřní zklamání.

Jiřina... tolik si od ní sliboval. Tolik se snažil jí k novému místu pomoci, přesvědčen, že pozvedne účtárnu na vyšší úroveň, nový level. Zakrátko se vše obrátilo proti němu.

„To se ti teda povedlo, takový dáreček!“ vpálila mu jednou nemilosrdně Romana z účtárny, a to ještě od Jiřinina povýšení neuplynul ani rok.

„Ta tu zavedla režim, že by se z toho po... všechno musíme hlásit, stojí u docházkové knihy, když o minutu protáhnu oběd, už mám

zápis v černé knize hříchů. Pořád na nás valí takový ty kecy o tom, jak nás miluje, jak jí na nás záleží, co všechno pro nás dělá a prej abychom se jí víc svěřovali, že pak nám dokáže ještě víc pomáhat. Furt na nás vyzvídá cokoliv z našeho soukromí. Zakázala striktně alkohol, jako by se tu někdy chlastalo, skončily oslavy narozenin i po pracovní době a k završení všeho nám čuchá k hrnkům, jestli z nich není cejtit chlast. Trapný. A to jsi ji nám semka tak tlačil. To ti teda pěkně děkujeme. Nechceš si ji vzít zpátky? To už ne, vid' že mám pravdu? Jen ses ji chtěl zbavit, tak šup s ní ke kravám na úctárnu!“

Romaně táhlo na čtyřicet, byla vdaná, doma to měla na povel a tady si servítky taky zrovna nebrala.

Daniel na jednu stranu Jiřinu chápal, z její pozice je nutné vyžadovat disciplínu, ale lépe nastavit ji dobrovolnou, než ji proměnit v takovou buzeraci.

„Nemohu se dočkat, až nastoupím na své nové místo,“ svěřila se mu tehdy při oslavě. „Učinila jsem vše pro svůj osobnostní růst. Konečně budu pracovat na postu, který odpovídá mé kvalifikaci. Člověk má mířit stále výše, neustrnout na místě. A musí zůstat člověkem za všech okolností, aby vše dobré ze sebe předával dál. Studovala jsem knížku od...“

Zůstat člověkem? Předávat vše dobré ze sebe dál? Jak snadné je podlehnout pokušení ovládat ostatní. Myslela to tehdy upřímně, nebo šlo o předem připravené fráze? To už se nikdy nedozví. Jiřina okamžitě vycítila moc, která jí padla do klína, a rázně se ji chopila. Změnila se, nebo se jen její skryté touhy, které v sobě roky nosila, nasytily nové úrodné půdy a konečně vyrazily na povrch?

Na to se ji Daniel nikdy nedokázal zeptat. Jejich přátelské vztahy po čase ochladly a řídké rozhovory se vesměs týkaly jen pracovních témat.

Časem si její podřízení zvykli, jiní vycítili moc podlézání, jak je tomu zvykem v lidském počínání a začali toho využívat. Život prostě šel dál. Časem vyšlo najevo, že Jiřina patří do kruhu příznivců Stráží zdraví a štěstí. A s jejich úspěchy vléčení se dostávala zpět do kursu. Dokonce už byla mezi svými podřízenými oblíbená. Dávala jim rady, nosila propagační letáky, a dokonce je zvala na jakési konzultace. Danielovi připadalo, že práce už pro ni není tím nejdůležitějším. Občas se o tom bavil i s Radkou a Žanetou. Daniel nedokázal přijímat Strážu zdraví a štěstí tak bezvýhradně, jak rostla jejich popularita mezi lidmi. Byl přesvědčen, že celý mumraj kolem Stráží zdraví a štěstí je předčasný, že je to takové nevyzkoušené, neověřené a zavánějící přehnanou propagandou, stejně jako v teleshoppingu.

Co řekne po dnešním výletě? Potvrdí se jeho skepse, nebo přizná, že se mýlil, podobně jak když nedávno bagatelizoval hrozící pandemii?

Stejně jako každý den vyběhl po schodech nahoru. Ve třetím patře se zastavil. Po cestě do své kanceláře míjel dveře 324. Pocítil další závan vzpomínek. Tady sedávala Janica.

Janica. Jeho další příběh.

Jako dnes si pamatoval den, kdy nastupovala do zaměstnání. Seznámili se před těmito dveřmi na chodbě. Veselá, společenská hubená holka s dlouhými rovnými vlasy obarvenými na blond, které jí spadaly až téměř k pasu.

„Já jsem Janica, nová pokladní,“ řekla mu tehdy na uvítanou a pevně stiskla jeho dlaň. Úsměv odhalil mírně zkřivené řezáky.

Vybavoval si tu chvíli, jako by se stala včera.

Jak je to dlouho, co už ji nespátral? Dobré dva roky.

Všemi oblíbená. Alespoň kdysi se tak jevílo, než nad ní zlomili hůl. Vždycky ho přitahovala. Byla jeho třináctou komnatou. I proto chápal Petra, jeho okouzlení Monikou.

Co věděl o Janice? Že je vdaná. Její manžel byl taky docela pořízek. Jak dlouho byla tehdy pod čepcem? Pouhé tři roky? Bylo jí pětadvacet, když se vítali na chodbě. Danielovi bylo o dvanáct víc. Ano, nastupovala asi půl roku předtím, než Jiřina odešla do účtárny.

Kdy se to stalo? Na tyhle chvíle nemohl zapomenout. Před Vánocemi, těsně poté, kdy se Jiřina stala šéfkou. Ředitel je tehdy poslal dřív domů. Na svátky. On jako šéf však zůstal, jen, Renata se Žanetou pádily domů. Jako každý rok obcházel kanceláře s přáním hezkých vánoc a nového roku.

Popřál jí tehdy v této kanceláři. Ještě u ní bylo pár lidí, také oslavovali. Ona zůstala. A později zaklepala na dveře jeho kanceláře. Měla trochu popito, tehdy se to ještě tak přísně nebralo, vždyť pracovní doba prakticky skončila. Zůstali na celém patře sami dva. Připili si tehdy něčím tvrdým, co mu zůstávalo v ledničce. Políbil ji na rozloučenou, ještě jednou. Vždycky se mu líbila. Zatoužil po ní, a jak byl v euforii, políbil ji vášnivěji, cítil vůni jejích vlasů a parfému, vnímal dotek rtů. Dodal si odvahy a jazykem pátral v jejích ústech. Chutnala sladce. Co se tehdy stalo, kde sebral tolik odvahy? Kouzlo, které se plní jen ve výjimečných okamžicích. A ona se neodtáhla, ale jeho polibky opětovala. Jazyky se jim proplétaly v ústech, cítil, jak se vznáší. Tak chutná rozkoš. Náhle položil svou dlaň na její ňadro a jemně je masíroval. Dráždil je přes halenku a ona začala vzdychat a on v té chvíli věděl, že magické kouzlo je vyřčeno, že už je jeho, že touhy, které se zdály fantazií, se zvětčňují v této malé, útulné kanceláři. Cítil se jako očarováný, takhle asi nějak působí měkké drogy na vědomí člověka. Stírají vnější realitu, aby dokořán otevřely vnitřním pocitům. Vyhrnul jí tričko a mazlil se s jejím malým ňadrem. Stále intenzívněji cítil své vzrušení.

Vzdychl. Je to už tak dlouho. Na dveřích visela už úplně jiná jmenovka. Kouzlo dávno pominulo. Všechna kouzla jsou kratičká, než se nadějete, než si je vychutnáte, vyprchají a rozplynou se v nenávratnu.

Mazlili se vášnivě... přetáhl jí přes hlavu halenku a dotýkal se jejího těla, stáhl jí kalhoty i s kalhotkami a poprvé ji spatřil nahou, viděl, že se holí i dole a sledoval, jak se svíjí rozkoší. Byla vzrušená a než se nadál, začala zápolit s jeho poklopцем. Měl co dělat, aby se jí vymanil a stačil zamknout dveře – co kdyby se objevil třeba vrátný. Hned poté si je sám rozeplnul, kalhoty se mu svezly ke kolenům, Janica zkušeně stáhla slipy a začala mu laskat jeho penis. Cítil doteky jiných prstů a bylo to krásné. Mazlili se na koberci na zemi. A tam se i milovali.

Tenhle zážitek byl fantastický. Nemohl na něj nikdy zapomenout. Tím spíše, že byl s Janicou jediný. Podobně, jako v mlhách ztracený Avalon, tak i tohle kouzlo krásného milování pominulo a už se nikdy neopakovalo. Ač se mnohokrát snažil přidat i další vzpomínky, Janica odolávala. Už nikdy po práci neměla čas. Nabízel jí popovídání, posezení u něj odpoledne v kanceláři (až samozřejmě Radka s Žanetou už budou doma), ale říci jí o milování přímo, to se nikdy neodvážil.

Stalo se to proto, že byla opilá a ztrácela zábrany? Nebo se jen výjimečně, zázračně otevřela třináctá komnata ve chvíli, kdy si byli vášní souzeni? Tak toužil po odpovědi...

Časem svou snahu vzdal, byť jiskérku naděje si ponechával. Zůstávali dále dobrými kamarády. Rád ji viděl. A bolestně si uvědomoval, že i po těch mnoha letech o ní věděl zoufale méně, než by měl.

Vzpomínky se přenesly blíž... tři roky zpět? Čas tak letí... Bezvýznamný rozhovor. Šel si nechat proplatit nějaký doklad a

uvízl tam. Krátce před koncem pracovní doby. Bavili se tehdy o Jiřině.

„Bydlí kousek ode mě,“ prozradila mu tehdy. „Kolikrát jsem ji zahlídla. Vždycky někam maže. Prej jsou z ní v účtárně na mrtvici.“

Daniel se zastyděl.

„Je pravda, že co ode mne odešla, hodně se změnila. A teď jsou mnozí naštvaní, že jsem jí k tomu dopomohl já.“

„Z nich si nic nedělej,“ prohlásila Janica a větu doprovodila svým zvonivým smíchem. „Ono se toho nakecá, za tohle přece nemůžeš.“

Daniel jí položil dlaň na rameno.

„Stejně mne to štve.“

„Všimla jsem si, že vždycky večer někam míří. Nejspíš každý den. Na nákup sotva, hypermarket je opačným směrem. Má prej nějaký rádce duševního života, jsem slyšela.“

„To by leccos vysvětlovalo. Někteří lidi mají takový charisma, že druhé dokážou zcela ovládnout a ještě z toho trhnout majlant.“

„Povídá se, že má nějaký sedánky se Strážemi zdraví a štěstí. Asi ňáká sekta.“ Janica se usmála. „Víš, co by byla prdel? Kdybych ji někdy sledovala a pak se stavila na tu seanci, že potřebuju taky pomoc. To by mne zajímalo, kolik by stál účet. A co by do mne valili kecy. Víš, jak bychom se pak pobavili? To je nápad. Jestli ji dneska uvidím, tak to zkusím třeba hnedka.“

„Hm, to by mohlo být zajímavý,“ prohodil Daniel a snažil se k ní zase přiblížit. Zatoužil po polibku na hezký den. Janica se však odtáhla. Daniel to zklamaně vzdal. Tehdy se viděli v práci naposledy.

O tři dny později jej v kanceláři Žaneta přivítala s vytřeštěnými očima.

„Už jsi slyšel tu novinu? Janicu vyhodili!“

Daniel v šoku ztuhl hned ve dveřích.

„Cože... to není možné... nechápu. Jak vyhodili?“

„Prostě vyhodili z práce. S okamžitou platností. A víš proč? Protože měla problémy s alkoholem!“

Daniel zavrával a snažil se vstřebat důsledky šokující zprávy.

„S alkoholem? Přece nebyla žádný alkoholik. Copak by to s takovou zvládala? V pokladně měla vždy perfektní pořádek.“

„Bohužel, je to tak. Taky mne to překvapilo. Nedorazila ani do kanceláře. Odchytili ji prý na cestě, takže sem už ani nedošla.“

„To je divný, proč tak najednou? A zrovna na cestě do práce? Něco takovýho jsem ještě neslyšel. Není to jen nějaký kec?“

„To teda není. Můžeš si to ověřit. Dneska se o ničem jiném nemluví.“

Daniel pátral v paměti. Nevěděl, jaké měla Janica manželství, ani jestli třeba ji něco netrápilo. Zastyděl se. Byli kamarádi, a přece tak málo věděl o jejích starostech. Zdála se pořád veselá, v pohodě, tak se ani ničím takovým nezabýval. Její manžel podle všeho hospody navštěvoval docela. Děti neměli. S tím se mu nikdy nepsvěřila, proč a pokládal za netaktní se na to ptát. Nemohl uvěřit, co se vlastně stalo. Ano, tehdy, když se mu podařilo ji svést, tak něco popito měla a když probíhaly firemní večírky, tak se taky dokázala rozšoupnout. Ale že by tohle praktikovala přímo v pracovní době? Nikdy si ničeho divného nevšiml. Alkoholička? To už by muselo sakra být! Jeho vědomí se takové myšlence vzpíralo. Bez varování, najednou, den ze

dne, a ještě na cestě do práce? A zrovna ji? Ne, život není spravedlivý. Napadli ho jiní lidé, u kterých by ho takový závěr nepřekvapil, ale ti zůstávali nepostižitelní. Pocítil obrovskou bolest ze ztráty kamarádky, tak nečekané. A jak mu bude chybět.

Vzpomněl si o jejím úmyslu jen tak tak ze srandy vystopovat Jiřinu. Dostala se k tomu vůbec? Tehdy se tímhle vůbec nezabýval, Janiččin šokující odchod vše překryl.

O tomhle jejím úmyslu se Radce a Žanetě pak za čas při nějaké příležitosti zmínil. Při jaké? No jasně, bavili se zrovna o Jiřině. O tom tajném milování samozřejmě ne, to si ponechával jako tajemství. I Lence se svěřil až po letech, v době, kdy už se zabývali různými myšlenkami na zpestření svého erotického života, takže už to nebylo tak rizikové. Vzala to tehdy docela v pohodě. Chápala rozdíl mezi úletem a milenkou. Tu by nejspíše nevydýchala, ale milenky nebyly Danielovým stylem.

Tak nesmírně ho to bolelo. Vlastně, bolí dodnes. Že už se víckrát nemilovali. Že si spolu nikdy nebudou povídat. Že ji vyhodili. Že o ní už víc neví. Neměl ani číslo jejího mobilu. Nikdy mu nenapadlo si o něj říct. A naděje, že se mu třeba sama ozve, ta měsíc za měsícem bledla.

A co se později dozvěděl, zabořilo ještě víc. Konečně se mu podařilo čirou náhodou získat její adresu. Rok po jejím odchodu. Nechtěl to přece jen nechat takhle plavat. Proč tak dlouho otálel? Proč si neudělal čas? *Stejně jsi už nemohl pomoci*, říkal si. *Ted' je pozdě. Opravdu pozdě?*

Pamatoval si den, kdy se ji vydal hledat. Vzal si na to dokonce dovolenou. Byl pozdní podzim, ale jeden z nejteplejších dnů před tím, než pošourné dny přikryjí Město do bezvýrazné šedi. V jejím bytě už bydlel někdo jiný. Taková mladá rodinka. O Janice nevěděli zhora nic. Přestěhovali se docela nedávno přes realitku. Chtěl případ Janicy uzavřít, pokusit se zapomenout, ale pak ho napadlo

zkusit to u sousedů. Naproti otevřela taková starší paní, důchodkyně. Tvářila se nedůvěřivě, dokud neprozradil, že je její bývalý kolega ze zaměstnání a že by moc rád věděl, jak se Janice daří a kde vlastně bydlí.

„Nejspíše bych vám to neměla říkat, ani si to nepřejte vědět,“ rozpovídala se nakonec jen tak, mezi dveřmi. „Její manžel se odstěhoval před čtvrt rokem, ani nevím kam, ale ona už s ním stejně nežila. Vzalo to s ní rychlý spád. A taková to byla příjemná mladá paní. Vždycky jsme spolu dobře vycházely, než se dala na scestí.“

„Kdy se to stalo?“ zajímal se Daniel.

„Asi v době, kdy ji prý propustili z práce. Začala hrozně pít. Už byste ji ani nepoznal, nesmírně za tu dobu sešla. Snažila jsem se jí taky pomoci, ale bylo to marné. Vůbec si nedala říct. Pořád byla namazaná a omílala dokola nějaké nesmysly. Manžel ji nakonec vyhodil z bytu a nechal vyměnit zámek. Tahala mu tam prý bezdomovce a ti v bytě kradli. Ted' snad přespává po sklepích. Našel byste ji určitě v hospodě *U pavouka*, to je taková putyka, jen se v ní čepuje alkohol. Ale jestli jste ji tak dobře znal, tak vám nedoporučuju tam chodit. Pokazil byste si vzpomínky. Je z ní troska a k ničemu by vám to nebylo. Necháává si tam od chlapů nalévat, ani nechtějte vědět, čím jim za to platí. Nesmím na to moc myslet.“

Daniel cítil, jak se mu smutek rozlévá po duši. Znal ji tolik let a bylo hrozné slyšet, co se za tu dobu odehrálo. Tak to bylo ještě horší, než se domníval.

Rozloučil se a zamířil na tramvaj. Myslí se mu proháněly chmurné myšlenky. Přemítal, zda udělal dobře, že se rozhodl po ní pátrat. A jak tak kráčet k tramvaji, začalo mu mozkiem hlodat pokušení ještě jednou, naposled ji zkusit najít. Byť to bude k ničemu. Jak že to říkala? Hospoda *U Pavouka*.

Prošel parčíkem a zastavil se před mapou téhle čtvrti Města. Zablouhal se do ní. Na lavičkách tu sedělo pár maminek s dětmi, které vřískaly a hrály si na pískovišti a v prolézačkách. Připomněl si, jak si kdysi říkal, jak mu Janica bude chybět, až odejde na mateřskou. Jak si teď přál, aby to tak dopadlo, jak rád by ji viděl tady v parku šťastnou a veselou jako dříve.

Prozkoumal mapu. Hospoda se nacházela v uličce ve staré výstavbě kousek odtud.

Nová výstavba, bytové osmiposchodové domy, zabírala většinu čtvrti, zbytek tvořily rodinné domky a místní hřbitov. Odbočil do uličky. Potkával jen minimum lidí, míjel stavená, některá čerstvě opravená, jiná již chátrající. Od chodníku je dělily předzahrádky. Hospodu našel za další odbočkou. Nacházela se mezi starou cihlovou zdí, vrakovišťem a dvěma přízemními domky. Vypadala omšele a zpustle, jak se na putyku patří. Nad dveřmi viselo logo velkého chlupatého pavouka a vedle vchodu reklama na výherní automaty a nápisem „káva pro hráče zdarma“.

„Nejdražší káva na světě,“ zamumlal si. Cítil v duši tíseň, která se každým okamžikem zvyšovala. Zevnitř se ozývaly opilecké hlasy. Nevěstily nic dobrého. Dovnitř se mu nechtělo. Řešení přišlo vzápětí.

Náhle se rozevřely dveře a ven se vypotácely tři postavy. Dva pobudové, jeden hromotluk v umolousaném tričku a ušmudlaných riflích, s potetovanými pažemi, druhý takový vyschlý střízlík ve vytahaných tepláčkách, mezi nohama měl tmavý flek. Daniel si s odporem uvědomil, že je nejspíš pomočený.

A mezi nimi...

Promnul si oči, ale bezesporu by to byla ona. Sousedka hovořila pravdu, málem ji nepoznal.

Jen její smích, který doprovázel opilecké vykřikování, se nezměnil. Jinak všechno. Plavé vlasy, dříve tak pěstěné, už dávno nebyly plavé, získaly svou přirozenou tmavě hnědou barvu. Slepené potem a špínou jí padaly do očí. Na levé tváři měla jakousi lišej. Rifle se jí páraly, vykukovala z nich obě kolena. Halenku měla špinavou, několik horních knoflíků utržených a výstřih byl tak až příliš rozevřený.

„Janico!“ zavolal.

Zvedla k němu těžký, lhostejný pohled. Dříve tak jiskřivé, hnědozelené oči měly otupělý pohled člověka, kterému je všechno jedno.

„Janico, jsi to ty? To jsem já, Daniel. Pamatuješ si ještě na mne?“

Z úst těch pobudů uslyšel nějaké oplzlosti, které se snažil nevnímat.

„Daniel?“ opakovala po něm a pokusila se odhrnout si vlasy z čela. Jak si s hrůzou všiml, několik předních zubů bylo vyražených a měla problémy s artikulací.

„Danieli,“ zašeptala, vytrhla se oběma společníkům a vykročila k němu. Ucítil, jak páchne. „Tys mne našel? Oni nás dostanou, dostanou nás všechny, jsou všude, všude, slyšíš? Budu mít miminko, narodí se za měsíc, budeme bydlet v novém domku... ale oni nás dostanou, dostanou nás všude.“

Daniel cítil paniku. Dovtípil se, že jen alkoholem to není. Zjevně byla i pomatená. A nezdravě vychrtlá.

„Mám tu své miláčky, víš? Pozvala bych tě, ale musím jít s nima... než nás dostanou, dostanou...“

Napřáhla pravačku. Daniel o krok ustoupil. Zavravorala opileckým krokem a upadla na dlažbu.

Daniel stál jako solný sloup a hleděl na ten depresivní výjev.

V tom k ní ten hromotluk přistoupil a pomáhal jí na nohy.

„Dělej, děvko,“ křikl na ni. Uhodil ji do tváře. Ani to nevnímala. Když si k němu klekla, začala mu rozepínat poklopec. Blaženě se při tom usmívala.

Daniel už na nic nečekal a utekl, jak nejrychleji mohl. Ani se neohlédl. Nikdy více už se za Janicou nepodíval.

A neřekl o tom živé duši. Ani v práci, ani Lence.

Styděl se za svou zbabělost. Jak ji tam opustil. Jak dokázal jen tak přihlížet, když ji ten hajzl uhodil. Byť to už bylo stejně pozdě, namlouval si, i když by na toho útočníka možná fyzicky ani nestačil, přece jen se nedokázal zbavit výčitek svědomí.

I tahle vzpomínka přispěla k rozhodnutí, že přistoupil na tajný výlet s Petrem. On svou Moniku přes všechno takhle opustit nechtěl.

Tenhle pocit viny ho neopustil nikdy. A taky si říkal, nic není jen tak, jen tak ze dne za den se přece člověk nezmění. Od toho má rodinu, přátelé, aby ho ve chvílích slabosti, potíží podrželi a dokázali povzbudit. A on byl její kamarád a nevšiml si ničeho, žádných příznaků. Byl tak slepý! Ano, tehdy před hospodou *U pavouka* se styděl za to, že nezasáhl, že nechal beztrestně bít svou kamarádku. Ano, měl strach, že by za to taky zaplatil. Ale může to být pro něj omluvou? Tehdy už bylo příliš pozdě jí pomoci, ale dříve, ještě než odešla z práce, to ještě čas byl. Měl se o no více zajímat. Všechno mohlo být jinak.

Jen mu stále vrtalo hlavou, proč se to celé přihodilo. A věděl, že odpovědi se nikdy nedočká.

A nechtěl myslet na to, co tomu opilci pak sama Janica poskytla. Vrhlo by to stín na jejich dávné, krásné milování. Aspoň, že tohle už nespátril na vlastní oči.

A jestli tehdy stopovala Jiřinu, to už mu bylo ve světle této tragédie úplně jedno.

Na chodbě ho právě zastavila Romana. Oči jí zářily štěstím.

„To je věc, ty Strážce zdraví a štěstí. A já měla takové problémy s migrénou. Mluvila jsem s šéfkou, s Jiřinou, říkala, že mi pomůže, že mi zařídí takový kurs... a už mne to nikdy nebude trápit. Je skvělá!“

Daniel měl co dělat, aby ji neposlal někam.

Ano, teď už je všechno jinak. Jiřina je v kurzu, nosí se jako královna, Strážce zdraví a štěstí oslovují celou společnost. A všichni si zvykli na novou pokladní a na Janicu zapoměli. Jako by neexistovala. Vyhozená alkoholička. Kdo by se s tím trápil? Lidská paměť je nevděčná. Snadno opouští každého, kdo vypadl ze hry. Daniel nezapomínal. A věděl, že ho do smrti bude trápit záhada těch pár dní, které svrhly Janicu do propasti.

Dnes měl příležitost oplatit to aspoň trochu Petrovi s Monikou. Aby se tím nemusel jeho kamarád po letech trápit. Byť to bylo nesrovnatelné. Monika se na rozdíl od Janicy přece uzdraví. Ale ať je to jakkoliv, Petr ji toužil vidět. A on mu k tomu dnes v noci pomůže. I když se jim to třeba nepodaří, alespoň to zkusí. Jako to měl tehdy zkusit on sám, kdy Janica měla ještě šanci. Teď zčásti splatí svůj dluh někomu jinému.

Kapitola 3

SÍDLIŠTĚ

Kráčeli dlážděnou cestou mezi nízkými domky před Východním parkem. Obezřetným obloukem minuli most vedoucí do izolovaného *Lesního sídliště slunečního štěstí*. Všude kolem postávaly stráže v oranžových kombinézách. Minuli je v dostatečné vzdálenosti, aby nevyvolali nežádoucí pozornost.

„To víš,“ říkal svého času Daniel Petrovi. „Já bych zločince dělat rozhodně nemohl, poznal by mne každý. Představ si, jednou v bance mne poznala nějaká ženská, že prý mne kdysi zná z podniku a já vůbec netušil, o koho jde.“

Vešli do parku.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Petr. „Ve mně teda zářijová koupel dneska nevyvolává žádný nadšení. Bude to pořádná klendra.“

„Nic moc,“ odpověděl Daniel, „navíc ten most na mne působil dost tísnivě. A pořád mám pocit, že mne ty divný lidi pozorují. Raděj co nejdál od nich. Ať už to máme co nejdřív za sebou.“

„Však se ještě můžeme všichni vrátit a zapomenout na tu blbost. A dát si doma něco na zahřátí a kouknout se na nějaký film nebo tak...“ vmísila se do hovoru Lenka.

Jenže kam s tímhle na mužskou ješitnost. Daniel se nepovažoval za obzvlášť odvážného člověka, ale když si něco umanul, nedokázal se toho vzdát. Navíc ta zvědavost, touha přijít na kloub tomu, co se za neproniknutelnou stěnou odehrává. Podivný začátek epidemie mu nedopřával klidu.

Oblohou se proháněla šedivá mračna, která s sebou odnášela i zbytky pohody. Občas problesklo k obzoru se sklánějící slunce. Proti včerejšku se citelně ochladilo. Nad zčernalou hladinou řeky se proháněly chomáče mlhy.

Hnus, řekl si v duchu. Ale pro nás tím líp.

Prošli podél posledního domku a z hlavní trasy odbočili na úzkou stezku kolem vody, kde bylo téměř vyliďněno. Pejskaři a kolaři se pohybovali po hlavní cestě, vedoucí napříč parkem k nákupnímu centru na jihu a ke kavárně na druhém konci. Za zády v oparu zlověstně trčely proti šedivé obloze siluety vysokých budov centra Města. Tam někde nacházela firma, v níž pracoval. Danielovi hlavou prolétly události podivných posledních měsíců... náhlé vypuknutí Tiché chřipky, nečekaně ukončený hovor a vzpomínky na Janicu. Kde je jí konec? Jako by se do mlhy halil i celý jeho život, donedávna vlastně docela pohodový. Ticho přerušil nepříjemný zvuk zvonku a kolem nich se prohnala na kole malá, tak osmiletá holka. Jinak tu nikdo nebyl. Pohlédli na kraj lesa lemující pobřeží ostrova. Sídliště mezi vysokými stromy nebylo vůbec vidět.

„Dneska je tu nějak mrtvo, jen takoví idioti jako my si vyrazili na plavecké závody,“ prohodil Petr.

„Tím líp, aspoň nás nikdo nezahlídne,“ řekl Daniel.

„Opravdu si to nechcete rozmyslet?“ zkoušela to znovu Lenka. „Přestává se mi ten váš nápad líbit čím dál tím méně.“

Dnes se necítila právě nejlépe. Zнала dobře svého manžela za téměř dvacetileté soužití, i jeho kamaráda, se kterým byla docela sranda, pokud se člověk zrovna neúčastnil realizace některého z jeho potřeštěných nápadů. A taky věděla, že když se Daniel pro něco rozhodne, tak se s tím nedá hnout, jak dokáže být protivný, když jeho plány selžou. A zároveň cítila strach, ten vtíravý pocit strachu, který se až panicky vkrádá do duše, jako při probuzení z noční můry. Vědomí, že ten, koho má ráda, je ohrožen.

„Však jsme se na něčem domluvili, ne?“ odsekl Daniel. „Teď už přece necouvne. A co by se nám tak mohlo stát? Nejvýš nás chytnou a dají do karantény, no a co.“

Lenka raději zkousla rty.

Pokračovali dál stezkou kolem řeky. Po pár krocích odbočili úzkou pěšinkou mezi keři. Ještě jednou se ohlédli na všechny strany, zda není někdo v dohledu. Nebyl. Tadyhle v létě mohli být jen rybáři, teď už naštěstí hrozilo, že by je tu překvapili. Mezi keři udusali malou planinku. Krčili se obezřetně za stromky, aby nebyli z vody spatřeni. Řekou totiž každých deset minut proplouval motorový člun s hlídkou. Neupravovaný břeh se strmě svažoval do vody, která líným kalným proudem pomalu plynula ven z Města.

Člun rozrazil klidný tok a za chvíli zmizel za zákrytem.

„Tak jdeme na věc. Nemáme moc času,“ rozhodl Daniel a otrásl se chladem. I když vodu miloval, sychravé počasí mu žádný požitek z plavání nenabízelo. *V teplém bytě by mi bylo líp*, pomyslel si, ale odložil batůžek a začal se svlékat. Petr následoval jeho příkladu.

„Mám se otočit?“ škádlila Petra Lenka.

„Mně to tak neva,“ zasměčoval Petr, „to se spíš nedívej, až polezu zpět z vody, teplota je tak na čtyři centimetry.“